

[Justitsministeren.]

ligvis være med til under udvalgsbehandlingen at tilstille udvalget det stof, man ønsker at få fra ministeriets side.

Tastesen (S):

Selve den intention, der ligger bag forslaget, at der skal være så få glemte børn som muligt, helst ingen glemte børn, på vore døgninstitutioner, har socialdemokratiet for længst tilsluttet sig, idet den bestemmelse, der findes i gældende lovgivning om, at man i givne situationer kan gribe ind ved uden forældresamtykke at fjerne børnene fra en døgninstitution, så de bliver bortadopteret, selve den tanke har vi givet vores tilslutning, og den er jo nedfældet i selve loven, som den er nu.

Hvad enten det er 4 måneder, som kristeligt folkeparti foreslog i efteråret, eller 6 måneder, som man foreslår nu, så må vi vende os imod en så restriktiv bestemmelse, som givet kan virke skadelig over for et barns forældre, som kan være i en situation det kan være svært for os udefra at bedømme, men hvor afgørende hensyn trods alt taler for, at man må se på de pågældendes særlige situation. Det er et balanceforhold, det her drejer sig om, og vi er ikke meget for at gennemføre en for restriktiv lovgivning. Hvis man overhovedet skal tale om en tidsgrænse for den gruppe af glemte børn, der ikke falder ind under den kategori, som justitsministeren omtalte, så må det i hvert fald være en tidsgrænse, der ligger på et senere tidspunkt, og en sådan tidsgrænse kan vi jo vurdere, om der overhovedet er basis for, under udvalgsarbejdet.

Mette Madsen (V):

Dette lovforslag har i en lidt anden skikkelse været til første behandling her i tinget i efteråret 1974. Vi har i venstre stadig den opfattelse, som fru Kirsten Sparre Andersen dengang gav udtryk for, nemlig at vi deler den indstilling, som ligger til grund for kristeligt folkepartis lovforslag, men at venstre er betænkelig ved at fastsætte en tidsgrænse, den være sig kortere eller længere end de 6 måneder, der her er foreslået.

Der kan være mange grunde til, at forældres kontakt med et barn afbrydes, grunde, som ikke kan lægges forældrene til last. Det behøver heller ikke altid at betyde, at bar-

net er glemmt. Måske har barnet i et sådant tilfælde nær kontakt med bedsteforældre eller andre familiemedlemmer, og jeg vil gerne spørge kristeligt folkeparti, om 6 måneders reglen i et sådant tilfælde alligevel skal overholdes rigoristisk.

Man kunne også tænke sig, at man fik denne 6 måneders regel, og et barn så blev bortadopteret mod forældrenes ønske. Så står der i lovforslaget, at meddelelse til forældrene om dette samt meddelelse om muligheden for at få overvrighedens afgørelse prøvet hos justitsministeren og domstolene, følger reglerne i § 11. Jeg mener også, at sådanne retssager nok ret ofte vil følge en 6 måneders regel, og en sådan retssag vil jo i høj grad være en belastning for et barn.

Problemet med glemte børn har så mange sider, at det nok menneskeligt set er det bedste, at der ingen tidsgrænse er, men at hvert barns forhold vurderes individuelt. Vi er enige med kristeligt folkeparti i, at børn på børnehjem bør følges nøje af myndighederne, og man skulle måske indføre en regel om, at hvis forældrekontakten har været afbrudt i f. eks. 6 måneder, skal den sociale ankestyrelse prøve at genoprette den og i det hele taget følge et sådant glemt barn særlig nøje.

Jeg mener også, at en udvalgsbehandling kan være nyttig, nu hvor den nye adoptionslov har virket i 3 år. Vi kan jo i udvalget f. eks. se på, hvor mange glemte børn vi har, og om § 10 har været brugt, og hvis den har, bede om udskrift af de retssager, der måtte være.

Wamberg (FP):

Det forslag om ændring af adoptionsloven, kristeligt folkeparti har stillet, er fremskridtspartiet overordentlig positivt indstillet over for. Vi er enige med kristeligt folkeparti i, at bortadoption af børn tidligst muligt, når ingen af de biologiske forældre eller anden nær familie ønsker at have med de pågældende børn at gøre, er langt bedre i overensstemmelse med barnets tarv end den opbevaring af børn på mere eller mindre kolde institutioner, der i dag praktiseres.

Begrebet glemte børn er et resultat af en lang række emsige foreningers og organisations evne til at få trukket sagerens afgørelse i langdrag. Ikke mindst mødrehjælpen, der nu heldigvis bliver nedlagt, har et hoved-